

СТЕФАН ВАЙНФЕЛД
КАБИНЕТ ЗА БЕЗУПРЕЧНА
КРАСОТА

Превод от полски: Александър Бацов, 1976

chitanka.info

— Ами през това време доста неща се случиха при мене — въздъхна той.

Подобно начало не е твърде обнадеждващо. Но нищо чудно — в края на краищата това бе една най-обикновена среща на хора, които не са се виждали толкова години. Всичко изглеждаше съвсем банално: кафе-сладкарница, взаимни потупвания по рамото, „Как си драги?“, „Че ти никак не си се променил!“ и най-после несръчните опити да се разкаже един голям период от живота с две-три думи — опити, които по принцип се свеждат до това, че някой е напреднал в службата, а друг се е оженил.

— Знаеш ли, аз се ожених — каза той.

Да, и сега ще каже, че има две деца и че шефът му се заяжда с него!

— Сигурно си спомняш, че бях нормално симпатичен, достатъчно безцеремонен и твърде разглезен от вниманието на жените. Може би затова не бързах особено да създам семейство и след като завърших института, реших да се поровя малко в науката. През онова време молекулярната биология правеше първите си крачки. Тази област ме заинтересува, създадох си частна лаборатория, впрочем доста скромна, и започнах изследвания... Келнер! Един козунак с ром! Разбиращ ли, жена ми не ми позволява да ям тестени работи — страхува се, че прекалено ще напълнея!

Отстъплението бе твърде неочеквано, но аз слушах по-нататък.

— Ти имаш друга специалност и други интереси, така че няма да ти досаждам с подробности. Важното е едно: в сравнение с колегите си аз избрах съвършено различен път на изследвания. Те се заеха с въпросите на генетиката, а аз — с възможността за въздействие върху вече съществуващите, пълни със сили организми. И ми провървя, съвсем неочеквано ми провървя! Открих метод, който позволява за кратко време да се спре или да се стимулира развитието на тъканите на живия организъм. При това, ако един дебел човек го накараши да от slabne, след като загуби петнадесетина килограма от теглото си за няколко седмици, той рискува живота си. А моят метод позволява да се пълнее или да се от slabne без абсолютно никаква вреда за здравето на пациента. Но и това не е всичко: можех да предизвикам свиване на старческата кожа и да я направя пак еластична, да спра или да ускоря растежа на отделни кости без хирургическа намеса, бързо и

безболезнено. Уверявам те, ако бях спрял дотук и бях публикувал резултатите от изследванията си, бих получил Нобелова награда естествено. Но аз — той въздъхна, — аз отидох по-нататък...

Той се зае с козунака с ром, а аз усилено преравях в паметта си всичко прочетено някога за открития, които са направили преврат в науката. Обаче нито едно откритие, доколкото можах да си спомня, не бе свързано с името на моя приятел.

— Аз реших — каза той, докато гълташе последното парче — да моделирам живи организми, да коригирам природата. Нищо не ми струваше да скъся някой прекалено дълъг нос или да изравня твърде изпъкнали скули! Още пъrvите ми опити върху животни доказаха, че живият материал е в моите ръце това, което е глината в ръцете на скулптора. Тогава се осмелих „да докосна с резеца“ човека. Това не излезе тъй просто. Трудностите, с които се сблъсках, бяха не толкова от научен, колкото от организационен характер. Нямах почти никаква практика в пластичната хирургия (впрочем моят метод няма нищо общо с хирургията), освен това не исках да вдигам преждевременно шум. За щастие имах пари, затова чисто и просто реших да плащам възнаграждение за съгласие за процедури. Но и това не помогна.

Като модел — или по-скоро обект, взех едно момиче от някакво забравено и от бога място. Лицето ѝ беше буквално като на първобитен човек: ниско, полегато чело, почти пълна липса на брадичка, стърчащ нос, криви и големи зъби. Аз ѝ направих лице — е, средно, обикновено, но не и безобразно. И какво мислиш: тя се огледа в огледалото и... се разплака! Почувствува, че е загубила индивидуалността си, че е станала като другите. Трябваше да ѝ върна първоначалния вид.

След този случай дойдох до извода, че още не е настъпило времето за практическо прилагане на моя метод — не е достатъчно само да се унищожи безобразието, необходимо е също на всяка пациентка да се приаде ярка индивидуалност. За да постигна това обаче, трябваше много да работя!

Не разчитах особено на вкуса си и затова използувах последните постижения на кибернетиката и биологията, като конструирах специална електронна машина за програмиране на красота. За да си изработи определени критерии, ѝ дадох репродукции на скулптури и женски портрети, създадени от велики майстори от различни епохи: от

Венера Милоска, „Мадоната“ на Ботичели, разбира се, Джокондата, „Голата маха“ на Гоя до шедъворите на по-късните художници. Отбягвах Пикасо и учениците му, за да не надаря някоя от пациентките си с нос на бузата.

Накратко казано, всичко беше готово, за да пристъпя към работа. Уредите ми гарантираха постигане на безупречна, неповторима красота на формите и чертите, красота на гласа и погледа! Сега можех да разчитам на успех с моя метод, на слава, на известност и... на пари. Но, повярвай ми, стремях се не само към това: жадувах да направя прекрасен целия човешки род, да помогна на десетки милиони хора да се отърват от помрачаващи живота им комплекси. Сега трябваше експериментално да се потвърди, че предизвиканите промени не се заличават от времето. Необходимо беше да „трансформирам“ първата пациентка и след това в течение поне на три месеца да я наблюдавам. Но къде да я намеря?

Помогна ми случаят. Една вечер, когато се връщах пеша в къщи, измъкнах едно момиче почти из под колелата на един автомобил. Това беше достойно за съжаление същество; тя сякаш обединяваше всички възможни физически недостатъци: беше гърбава, дебела, кривокрака и рядко безобразна. Момичето плачеше и се дърпаше. Когато успях най-после да я поуспокоя малко, научих, че бедната била изоставена от своя приятел, изоставена заради друга... Не ѝ помогнало нито това, че била завършила философия, нито че знаела наизуст стотици лирични стихове. Не могла да се примери с мисълта, че светът на любовта е затворен за нея, затова решила да сложи край на живота си.

Няма да ти разказвам, как успях да я увещая да вземе участие в епохалния ми опит; важното е, че се съгласи. С трепет в сърцето пристъпих към експеримента... Той продължи няколко дена, които ми се сториха вечност... Но резултатът — резултатът порази самия мене!

Малката ми уродливка се превърна в образец на идеална красота. Нито една нейна черта не подлежеше на критика. Аз, нейният създател, бях обезоръжен. Тя, потресена, щастлива и невярваща на очите си, не се отделяше нито крачка от мене, като че ли се страхуваше, че магията ще се разпръсне.

Това беше добре дошло за мене: можех постоянно да наблюдавам първото си „произведение“. Всекидневно най-подробно записвах резултатите от наблюденията и ги сравнявах. Колкото повече време

минаваше, толкова повече се убеждавах в устойчивостта на внесените промени. Като учен имах право да бъда доволен. Но като човек...

Първите ѝ крачки в новия ѝ образ бяха много плахи, но постепенно тя ставаше все по-уверена, престана да избягва хората... А аз, улавяйки възхитените погледи на мъжете, започнах да страдам. Узнах какво нещо са съмненията и ревността. Тримесечният срок привършващ и аз разбрах, че единственият начин да я задържа е да ѝ се обясня.

— Което и направи — вметнах аз.

— Което и направих. И моето признание бе прието благосклонно. Имаме си две чудесни деца. Тя се грижи за мене — гледа да не напълнея.

Той накриво погледна чинията с трохи от козунака с ром и добави:

— Щях да бъда съвършено щастлив, ако не бяха отвратителните условия в работата. Шефът се заяжда с мене.

— Не разбирам... Имаш шеф ли? А какво стана с твоя кабинет за безупречна красота?

— Трябваше да унищожа всичко. Само при това условие тя се омъжи за мене. Нима можеш и за минута да предположиш, че дори и най-красивата жена на света е в състояние да се примери с мисълта за съпернички?...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 39/1976 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.